

“ΛΕΥΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ,,

ΟΝΕΙΡΑ

Κάτω στὴν ἔρημν ἀμμουδιά, τὸ μοςχοδόλο ἀγέρι,
ἀπὸ ἄλλες χώραις μακρυνές, ποῖός ξέρει ἀπὸ ποιά μέρη,
μὴ θεία, μὴ πρωτάκουστη, μοῦ φέρεϊ μουσική,

σφαλλῶ τὰ μάτια, στὰ χλυκὰ χαδέματα τοῦ μπάτη
καὶ βλέπω, φῶτα μαγικά καὶ μαγεμένα πλάτη
κ' ὅ,τι ἄλλο δὲν ἀπάντεχα, τὸ βλέπω μέσα ἐκεῖ.

Ἀγγέλοι γοργοφτέρωτοι, φιλοῦνται στὸν αἰθέρα,
λαμπροὶ, φωτοπερίχυτοι μέσα στὴ θεία ἡμέρα
κ' ἄνθια τριγύρω τους σκορποῦν, ὠραῖα καὶ ἀστραφτερά

καὶ βλέπω στὰ φιλήματα, στὴν ἁρμονία, στὰ κρίνα,
στὰ φτερουγίσματα, παντοῦ, τὰ ὀνειράτά μου ἐκεῖνα
ποῦ μέσα μου ἐγεννήθηκαν καὶ ζῆσαν μὴ φορά.

(Ἀθήνα)

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ο ΖΟΛΑ ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ «Oeuvre».

Ὁ Haydn, εἶναι ἡ ρητορική χάρις, ἐλαφρὰ
τρεμουλιαστὴ μουσικὴ γραίης μάχμης πονδραρισμέ-
νης. Ὁ Mozart, εἶναι τὸ πρόδρομον πνεῦμα, ὁ
πρῶτος ὅστις ἐχάραξε διὰ τὴν ὀρχήστραν πορείαν
ὠρισμένην. Καὶ ζοῦν πρὸ πάντων ἕως τῶρα οἱ
δύο οὔτοι, διότι ἐξ αὐτῶν ἐγεννήθη ὁ Beethoven
.... Ἀ! ὁ Beethoven, ἡ ἰσχύς, ἡ δύναμις εἰς τὴν
γαλήνην θλίψιν, ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος πρὸ τοῦ
τάφου τῶν Μεδίκων! Μέγας φιλόσοφος, ζυμωτὴς
τοῦ μυελοῦ, διότι πάντες οἱ μεγάλοι τῆς σή-
μερον, ἐκ τῆς μετὰ χοροῦ συμφωνίας ἐξεκίνησαν!

Ὁ Weber, διαβάζει διὰ ρομαντικοῦ τοπίου,
σύρων τὰ νεκρικά του ἄσματα, ἐν μέσῳ ἰτεῶν
κλαίουσων καὶ δρυῶν μὲ σπασμένους κλάδους....

Ὁ Schubert τὸν ἀκολουθεῖ ὑπὸ τὴν ὥχραν
σελήνην, κατὰ μῆκος τῶν ἀργυρῶν λιμνῶν... Καὶ
ἰδοῦ, ὁ πλήρης ἐξόχων χρυσιμάτων Rossini, ὁ
πόσον εὐθυμός, ὁ τοσοῦτον φυσικός, μὴ φροντί-
ζων διὰ τὴν ἔκφρασιν, περιφρονῶν τὰς κρίσεις
τοῦ κόσμου, ὁ ὅποιος ὅμως δὲν εἶναι ὁ εὐνοού-
μενός μου, ἅ! ὅχι, βεβαίως! καὶ ὅμως τοσοῦ-
τον ἄξιος θαυμασμοῦ, ὡς ἐκ τοῦ πλήθους τῶν
καινοτυπιῶν του, τῶν μεγάλων ἀποτελεσμάτων
τὰ ὅποια ἐπιτυγχάνει ἐκ τῆς συσσωρεύσεως τῶν
ἤχων καὶ τῆς ὑψηλῆς ἐπαναλήψεως τοῦ αὐτοῦ
θέματος... Οἱ τρεῖς οὔτοι ἔδρασαν ὅπως κατὰ

λήξωσιν εἰς τὸν κατεργάρον Meyerbeer, ὅστις
ἐπωφελήθη ἀπὸ ὅλα, εἰσάγων μετὰ τὸν Weber
τὴν συμφωνίαν εἰς τὸ μελόδραμα, δίδων δραμα-
τικὴν ἔκφρασιν εἰς τὸ ἀμελές τοῦ Rossini ὕψος!
Ὡ! θαυμάσιοι ἤχοι, ἡ φεουδαλικὴ πομπή, ὁ
στρατιωτικὸς μυστικισμός, ἡ φρικίασις τῶν φαν-
ταστικῶν μύθων, κραυγὴ πάθους διασχίζουσα τὴν
ἱστορίαν! Καὶ πόσα εὔρε! τὴν εἰδικότητα τῶν
ὀργάνων, τὰ δραματικά μετ' ἀπαγγελίας ἄσματα
συναδεδυμένα ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας, τὴν τυπικὴν
φράσιν ἐπὶ τῆς ὁποίας ὅλον τὸ ἔργον εἶναι οἰ-
κοδομημένον. Ἐνας ἄνθρωπος πολὺ ἀπλοῦς.

Ὁ Berlioz ἀνέμειξε καὶ τὴν φιλολογίαν εἰς
τὰ ἔργα του. Εἶναι ὁ διὰ τῆς μουσικῆς ζωγρα-
φίας τὸν Σαίξπηρον, τὸν Βιργίλιον, τὸν Γκαίτε.
Ἄλλ' ὅποιος ζωγράφος! ὁ Delacroix τῆς μου-
σικῆς, ἐκεῖνος, ὅστις ἔκαμε νὰ λάμπουν οἱ ἤχοι
εἰς ἀπαστραπτούσας ἀντιθέσεις τῶν χρωμάτων.
Καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ, ρομαντικότητα εἰς τὸ κρανίον.
ἀνεξίτηθησκείαν, ἥτις τὸν παραφέρει, ἐκστάσεις ὑπερ-
άνω τοῦ ζηνίθ. Κακὸς κατασκευαστὴς μελοδρα-
μάτων, θαυμάσιος ἔδω κ' ἐκεῖ, ἀπαιτῶν κάποτε
πολλὰ ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν, τὴν ὁποίαν τυραννεῖ,
σπρωγῶν εἰς τὸ ἐπακρον τὴν προσωπικότητα
τῶν ὀργάνων, ἕκαστον τῶν ὁποίων εἶναι δι' αὐτὸν
προσωπικότης. Ἀ! ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶπε διὰ τὰ
κλαρινέτα: «Τὰ κλαρινέτα εἶναι αἱ ἀγαπώμεναι
γυναικες!» Ἀ! τοῦτο πάντοτε μὲ ἔκαμε νὰ αἰ-
στανθῶ φρικίαν, διατρέχουσαν τὸ δέρμα μου...